

den nuværende Rigsdagsbygning, paatrængte de ugunstige akustiske Forhold i denne Sal sig stærkt Opmærksomheden, og man overvejede, hvad der burde gøres for at skaffe gunstigere Forhold for Talerne. I 1888 paatænkte Tingets Formand nogle Foranstaltninger i denne Henseende, men fik dem ikke gennemført — af Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa. Da der senere blev Spørgsmaal om Ændringer i Tingets Forretningsorden, rejste man ogsaa Spørgsmaalet om gunstigere Forhold for Talerne, og der var ligeledes den Gang Tale om at løse dette Spørgsmaal ved Hjælp af en Talerstol, og nogle Medlemmer havde efter Rigsdagstidenden at dømme Sympati herfor. Tanken blev dog ikke gennemført, idet man forsøgte en anden Løsning, nemlig ved en Ændring i Forretningsordenen, der vedtoges den 1. Februar 1889. Tidligere var det, som nævnt, kun tilladt at tale fra Talerens egen Plads, men nu blev det ogsaa tilladt at tale fra særlige Talerpladser og fra den særlige Ordførersplads, som findes midt i Salen. Bestemelserne herom indeholdes i Forretningsordenens § 28. Imidlertid forsløg dette kun lidt. Naar man læser Udtalelserne i Rigsdagstidenden om Forholdene i Tiden, inden denne Ændring blev foretaget, og sammenligner dem med de nuværende Forhold, vil man finde, at Tilstanden ikke er blevet nævneværdig bedre.

Hvad det i den her omhandlede Henseende gælder om, er følgende: Taleren skal kunne høres af Formanden og den øvrige Forsamling, af Protokolsekretærene og af Stenograferne. Endvidere er det af Vigtighed, at Bladenes Referenter kan høre Taleren, og det er jo ogsaa Meningen, at Tilhørerne skal høre, hvad der bliver talt her i Salen. Hvorvidt et Medlem kan høres overalt i Salen, beror vel til en vis Grad paa vedkommendes Stemme, om den er i Stand til at trænge igennem og blive opfattet, endvidere af den Ro, som hersker i Salen, men Stedet hvor og Maaden, hvorpaa Taleren er anbragt, har ligeledes en meget stor Betydning. Og i saa Henseende er vi ret ilde stillede. Det er paa Grund af den forhaandenværende Ordning ofte vanskeligt eller umuligt for Formanden og for en Del af Medlemmerne fra deres Pladser at høre Taleren. Dette gælder navnlig, naar Taleren befinder sig foran de paagældende og i nogen Afstand, og naar han taler bort fra dem, der ønsker at høre. For Referenter og Tilhørere gælder dette i høj Grad, og hvad Steno-

graferne angaar, er det i høj Grad generende saavel for Medlemmerne som for Stenograferne selv, at de ikke har en fast Plads, men som oftest er nødsagede til at flytte hen i Nærheden af Taleren og enten optage et Medlems Plads eller med deres Borde genere Medlemmerne. Tilmed hænder det, at vedkommende Stenograf, naar Taleren begynder, ikke er i Nærheden af ham og derfor ikke kan opfatte Begyndelsen af Talen, saa at denne kan blive fuldt korrekt gengivet. Enhver af os kender det Billede, som hyppigt frembyder sig her i Salen, naar et Medlem begynder at tale. Stenograferne styrter af Sted for at erobre en gunstig Plads i Talerens Nærhed, og en Folkevandring af Medlemmer finder Sted hen imod Taleren. Det er selvfølgelig uheldigt og lidet stemmende med god Orden.

Som før omtalt, staar det ethvert Medlem frit, om han vil tale fra sin Plads eller fra en af de særlige Pladser i Salen. Man kunde nu tænke sig, at det vilde være tilstrækkeligt at bestemme, at der altid skulde tales fra disse Pladser. De nuværende særlige Talerpladser i Salen er imidlertid ikke fyldestgørende. Skal vi foretage Forandring, bør vi anbringe Taleren paa den gunstigste Plads i Salen, den, hvorfra han bedst kan høres. Og da de nuværende særlige Talerpladser ikke er de gunstigste, synes jeg, at en Ordning, som sker paa Grundlag af deres Bibeholdelse, ikke vil være tilfredsstillende. Udvalget mener, at der bør være en bestemt Plads for Taleren, som han skal bruge undtagen i visse Tilfælde, samt at denne Plads bør være den gunstigste Plads. Udvalgets Forslag gaar dog ikke ud paa at bestemme denne Plads nærmere, men man har selvfølgelig overvejet Spørgsmaalet herom og har i den Anledning forhandlet med en Arkitekt, ligesom man har forelagt den vedkommende Arkitekts Planer for Tingets Formand. Den rent foreløbige Plan gaar ud paa, at den særlige Talerplads, der efter almindelig Sprogbrug kaldes Talerstolen, skal anbringes kort foran Formandens Plads, saaledes at Taleren taler ud mod Forsamlingen, Referenterne og Tilhørerne, og Stenograferne vil faa deres faste Plads i Nærheden af Talerstolen. Denne Ordning nødvendiggør nogle Ændringer vedrørende Formandens og valgte Sekretærers Pladser. Formandspladsen tænkes hævet noget og ogsaa ført lidt tilbage. Ved Formandspladsen og lidt lavere end denne tænker man sig at skaffe Plads for Folketingssekretæren.